

HỒI 597

Cam Tâm Tác Tặc

Từ Tử Lăng cùng Khấu Trọng trong lòng mừng rỡ, như vậy từ nay không còn ai có thể liên tưởng Thái Hành Song Kiệt có dính dáng gì đến bọn gã nữa, bởi vì người đi chung với bọn gã là Nhĩ Văn Hoán, thuộc hạ thân tín trong Trường Lâm Quân của Lý Kiến Thành, thêm vào cả Trường An ai nấy đều nghĩ hai gã đang ở Từ Giản giảng co đánh trận.

Thành vệ binh đến bên bàn, trước tiên hướng về Nhĩ Văn Hoán và Điều Lạc vòng tay hành lễ, sau đó mới kè tai Điều Lạc nói nhỏ. Từ Tử Lăng và Khấu Trọng e ngại mấy cặp nhãn thần cao minh của Lý Mật, Hoảng Công Thác đang chăm chú quan sát nên không dám vận công nghe trộm, đành bỏ lỡ cơ hội nghe tin tức bí mật vừa đến.

Sau khi nói xong, thành vệ binh lại thì lễ rồi đi khỏi, bầu không khí trên lầu trở lại náo nhiệt như trước.

Nhĩ Văn Hoán hỏi: "Có chuyện gì vậy? Nếu không tiện bất tất phải nói ra!"

Điều Lạc cười khở: "Chẳng có gì không tiện nói cả, chỉ là mấy chuyện phiền phức của Đoản Mệnh Quỷ thôi. Chúng ta đã dán cáo thị ở thành môn lẫn mọi nơi thương lớn cho ai bắt được một tên gọi là 'Tào Tam', hiện tại có đến được mười ba tên rồi, chắc tiểu đệ phải mất cả buổi chiều để phân biệt chân giả quá. Tên Đoản Mệnh Quỷ này hại người không ít."

Nhĩ Văn Hoán bật cười sảng sặc: "Nếu Tào Tam dễ dàng bị bắt như vậy, có thể khẳng định hẳn không phải Tào Tam rồi! Không cần gặp cũng biết là đồ giả mà!"

Khấu Trọng giả vờ như chưa biết gì, mở miệng hỏi tới.

Nhĩ Văn Hoán giải thích xong nói tiếp: "Điều huynh là thủ lĩnh của nhóm Thành vệ, Trường An thành nẩy ra đại án cực kỳ chấn động nên dĩ nhiên phải phiền huynh ấy thụ lý rồi."

Điều Lạc thở dài: "Chỉ hận là tiểu đệ không phải thủ lĩnh chân chính, chức đó vốn là của Soái Canh Thừa Vương Thụy đại nhân, tiểu đệ chỉ là chân chạy vặt bên ngoài thôi. Mẹ nó!

Nếu Tào Tam lọt vào tay tiểu đệ, hẳn biết thế nào là cầu sống không được, cầu chết cũng không xong!”

Khấu Trọng vờ lộ vẻ “tham lam”, cười nịnh: “Nghe nói Đoản Mệnh Quỷ Tào Tam nhiều năm qua trộm được vô số tài bảo, nếu thật sự bị bắt, Diêu huynh có thể kiếm thêm được một mó đây.”

Nhĩ Văn Hoán nhìn thấy được sự tham lam của hắn, thật trùng ý mình bèn mỉm cười nói: “Lần này Thái huynh và Khuông huynh làm việc cho Tư Đồ lão bản, thù lao chắc cũng hậu hĩnh lắm nhỉ?”

Từ Tử Lăng gật đầu nói: “Cũng kha khá! Phúc Vinh gia vẫn rộng tay với bọn ta!”

Khấu Trọng thở dài: “Hy vọng là đủ để trả mấy món nợ cờ bạc!”

Nhĩ Văn Hoán hạ thấp giọng hỏi: “Nghe nói Phúc Vinh lão gia lúc rảnh rồi cũng hay cờ bạc, chuyện đó có phải là thật không?”

Khấu Trọng thầm nghĩ lời đuôi rồi, thần nhiên đáp: “Phúc Vinh gia không đánh bạc thì thôi, nhưng đã đánh thì càng đánh càng nặng tay, chỉ có điều ông ta chưa từng đi vào sòng bạc, chỉ đánh với mấy người quen mà thôi.”

Từ Tử Lăng không muốn lằng nhằng với hai tên này nữa, bèn viện cớ bận việc do Tư Đồ Phúc Vinh giao cho, lên tiếng cáo từ ra về. Nhĩ Văn Hoán kiên trì xin đưa bọn gã đi dạo Trường An, ước hẹn giờ giấc, địa điểm chiều nay gặp gỡ xong mới cho hai gã đi khỏi. Nhĩ Văn Hoán chắc hẳn nghĩ là Thái Hành Song Kiệt đã cần mỗi câu rồi, chỉ có Khấu, Từ mới biết ai mới thật là người đi câu mà thôi.

Khi tới Bắc Uyển thì Đỗ Phục Uy đã rời khỏi, đồng thời lưu lại ám ký hẹn Từ Tử Lăng vào hoàng hôn gặp lại ở chỗ cũ. Hai gã chỉ muốn trở về “nhà” ngay để chờ tin tốt của Tống Sư Đạo, nhưng để tránh hiềm nghi, đành đảo một vòng về phía tiệm cầm đồ Vinh Đạt.

Khấu Trọng choàng tai qua vai Từ Tử Lăng chậm chậm thả bộ, đã có thân phận Thái Hành Song Kiệt đương nhiên cũng oai phong hơn hẳn lúc trước.

Từ Tử Lăng chợt nói: “Có cảm giác thấy người theo dõi không?”

Khấu Trọng cười bảo: “Mấy lời này phải để ta hỏi người mới đúng chứ!”

Từ Tử Lăng nói: “Ta chủ yếu là muốn xác thực lại cảm giác của mình. Từ lúc rời khỏi Phúc Tự lâu, nhất định là có người theo dõi từ xa, thuật theo dõi hết sức cao minh, khẳng định không phải là cao thủ thông thường!”

Khấu Trọng gật đầu: "Ta cũng có cảm ứng! Tiếc là bây giờ chúng là lão Thái và lão Khuông, nếu không theo đuôi ngược lại con mẹ hắn, tóm lấy đánh một trận rồi hỏi cho rõ ràng! Ha ha!"

Từ Tử Lăng cười nói: "Lão Thái lão Khuông thì cũng có biện pháp của lão Thái lão Khuông chứ! Nếu bọn ta tỏ ra yếu kém, đối phương lại lấn tới thì sao?"

Khấu Trọng nhú mày thốt: "Nói không chừng người theo dõi có thể là người của Nhĩ Văn Hoán tiểu tử, chỉ muốn dò xét bọn ta đi đâu mà thôi, có cần tốn hơi vì bọn chúng không?"

Từ Tử Lăng nhượng bộ: "Được rồi! Chuyện này để sau hẵng tính!"

Hai gã lần đầu tiên hiên ngang bước vào cổng chính của phủ đệ Tư Đồ Phúc Vinh, Lôi Cửu Chỉ mở cửa đón, sau đó kéo hai gã qua một bên, thông báo: "Lão bản vẫn còn đang tiếp khách."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng quay nhìn lại xe ngựa lẫn người đánh xe ở bãi đất phía trước, bọn thủ hạ của Tiêu Ly cũng đang chăm chăm nhìn dò xét lại bọn gã.

Lôi Cửu Chỉ thốt: "Đi theo ta!", hai gã theo y vòng qua đại sảnh, theo bên hông hướng về nội viện, Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: "Tiêu Ly đến muộn hay sao mà đến giờ vẫn chưa về?"

Lôi Cửu Chỉ bật cười nói: "Hắn không có đến muộn, nhưng việc giám định đồ cổ dĩ nhiên là tốn rất nhiều thời gian!"

Hai gã thất thanh kêu: "Cái gì?"

Lôi Cửu Chỉ ngừng lại giữa vườn, mỉm cười nói: "Bọn ta vốn không hiểu vì sao một vị đại thần nguyên lão của Đường thất như Tiêu Ly mà lại đến báỉ phỏng một tên nhà giàu mới nổi. Bây giờ thì đã rõ rồi, người Tiêu Ly muốn gặp không phải là Phúc Vinh gia bọn ta, mà chính là vị danh gia giám định cổ vật Thân Văn Giang, Thân đại gia. Lão Tiêu đó đem tới bốn, năm bức tranh cổ, rõ ràng muốn thử tài Thân gia ra sức, trong đó có bức thật, có bức giả, cũng có bức là thật mà giả làm giả. Cũng may Tống gia chân tài thực học còn hơn xa cả Thân gia, nhờ đó mới có thể đảm đương được, chứ nếu không lần này chúng ta toi rồi!"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe xong đưa mắt nhìn nhau, trong lòng hai gã đều cảm thấy có chỗ kỳ lạ. Khấu Trọng vò đầu thốt: "Sau lại trùng hợp như thế! Trường An đang vì bức 'Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ' mà toàn thành rối loạn, Tiêu Ly dò xét bản lĩnh giám định cổ vật của Thân gia. Lão Tiêu đó có nói các bức họa đó từ đâu mà đến không?"

Lôi Cửu chỉ đáp: “Hắn ta không nói, mà chúng ta cũng không dám hỏi! Các người cứ đi vào nội đường trước đi, ta còn phải lui về châm trà nước nữa!”

Hai gã vào nội đường ngồi xuống, Khấu Trọng vỗ bàn thốt: “Ta dám đánh cá toàn bộ gia tài rằng mấy bức họa này vốn là của Lý Uyên sai Tiêu Ly đem đến đây, sau khi chứng thực Thân Văn Giang là bậc thầy giám định đồ cổ thì Lý Uyên sẽ mời Thân gia nhập cung giám định một đồng danh họa khác nữa!”

Nhân thần Từ Tử Lăng chợt lóe sáng, chậm rãi thốt từng từ: “Là một bức cổ họa giá trị liền thành!”

Khấu Trọng giật bắn mình: “Không phải như vậy chứ?”

Từ Tử Lăng nhìn về phía gã, bật cười nói: “Cái này gọi là một chuyện thông thì vạn chuyện sáng tỏ. Con bà nó, thiếu chút nữa chúng ta bị lừa gạt lên bờ xuống ruộng mà cũng không biết! Bọn ta trước đây chẳng phải không hiểu tại sao Doãn Tổ Văn lại muốn trộm bức ‘Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ’ từ tay Trì Sanh Xuân phải không? Chúng ta dĩ nhiên không đoán ra, bởi vì kẻ trộm căn bản không phải Doãn Tổ Văn mà chính là Đại Đường Hoàng đế, người đứng đầu Lý phiệt, Lý Uyên. Ý cam tâm vì ái phi mà làm kẻ trộm!”

Chân mày Khấu Trọng giãn ra, ôm bụng cười nói: “Đúng là không thể nào lường được! Vậy phía dưới nền nhà tòa tiểu lâu kỳ quái của Doãn Tổ Văn khẳng định có bí đạo thông thẳng vào bên trong Hoàng thành ở phía đối diện, vốn dành riêng cho Lý Uyên bí mật xuất nhập! Bọn ta có nên theo đó nhập cung trộm về hay không, chắc chắn vừa nguy hiểm vừa thú vị phi thường!”

Từ Tử Lăng cười thốt: “Thú vị hả? Nói cho ta biết, người thích bảo họa đó được giữ bên cạnh Lý Uyên, hay là nhường lại cho Hầu tiểu tử đem tang vật giấu ở trong Đa Tình Oa đây?”

Khấu Trọng đáp ứng: “Lăng tiểu tử miệng lưỡi sắc bén thật, số mệnh đã ghi rõ Lý Thế Dân là khắc tinh của tiểu đệ mà!” Rồi đổi chủ đề nói: “Không biết phải đợi bao nhiêu lâu nữa đây, tiểu đệ thật nôn nóng muốn biết kết quả của việc Tống gia gặp mỹ nhân Trường chủ.”

Đúng lúc đó Tống Sư Đạo một mình thông dong đi vào, ngồi xuống chưa kịp nói gì, Khấu Trọng đã cười nói: “Lão Tiêu lần này mang tranh đến, ắt hẳn trong đó có một bức giả phỏng theo tác phẩm của Triển Tử Kiên đúng không?”

Tổng Sư Đạo ngần ngơ đáp: “Không chỉ một mà có đến hai. Cả hai đều là tác phẩm giả mạo của cao thủ trong nghề, làm sao mà ngươi có thể đoán ra được vậy?” Rồi giật mình kêu lên: “Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ?”

Hai người mỉm cười gật đầu. Tổng Sư Đạo hít vào một hơi lạnh: “Tên trộm hôm đó có lý nào lại là Lý Uyên?”

Từ Tử Lăng đáp: “Đây là lời giải thích hợp lý nhất! Phàm Hoàng cung nào cũng có bí đạo, nếu không dùng để chạy trốn thì được dùng để bí mật ra vào, cửa ra là bên trong phủ của Doãn Tổ Văn, người thân tín của Lý Uyên, cho nên tiểu lâu tuy bố trí tinh nhả, phòng ở nằm ở tầng dưới chứ không phải tầng trên, song lại không có dấu vết của người ở. Bởi phía dưới là cửa ra vào của bí đạo, chỉ cần di chuyển ghế ngồi tức thì có thể phát giác. Trước đây tiểu đệ và Tiểu Hầu không nghĩ đến khả năng này cho nên đã bỏ sót.”

Tổng Sư Đạo gật đầu nói: “Duy chỉ có thân thủ của Lý Uyên mới có thể đoạt được bảo họa trong tay Trì Sanh Xuân và hai người bọn ngươi rồi trốn thoát thôi.”

Khấu Trọng hai mắt sáng rực, hưng phấn kêu lên: “Chúng ta thử đêm nay đi thám thính bí đạo, xem thử nó dẫn đến đâu nhé? Nếu như lối ra lại đúng vào tấm thất của Lý Uyên, nói không chừng có thể ám sát lão, khi đó khó khăn của Lạc Dương sẽ được giải quyết, còn Đường thất sẽ rơi vào cục diện nội chiến cũng nên!”

Từ Tử Lăng bất mãn: “Ngươi nói năng hồ đồ gì đó?”

Khấu Trọng cười xòa: “Ta chỉ là nói chơi thôi! Ngươi cũng biết là ta bị Lý tiểu tử áp bức thê thảm quá mà!”

Tổng Sư Đạo thốt: “Nếu có bất trắc xảy đến cho Lý Uyên, Trường An ắt sẽ rơi vào thế hỗn loạn, kế hoạch đối phó với Trì Sanh Xuân của chúng ta vô phương tiến hành!”

Khấu Trọng tỏ vẻ hối lỗi: “Ta thật sự nói năng linh tinh quá! Hà! Việc Tổng nhị ca gặp mỹ nhân ra sao rồi?”

Tổng Sư Đạo đáp: “Ta một câu cũng không dám nhắc đến các ngươi, chỉ nói chuyện ngoài lề cả thôi thân, bởi nàng biết ta đến tìm vì lý do gì, cho nên nếu ta có nửa lời dính dáng đến hai ngươi, tất sẽ bị tổng ra khỏi cửa ngay lập tức!” Hai gã nghe xong đưa mắt nhìn nhau, không thốt nổi lời nào.

Tổng Sư Đạo hai mắt lóe dị quang, nhẹ nhàng tiếp: “Thương Tú Tuần quả thật là nữ tử xinh đẹp phi thường và tính tình cũng hết sức đặc biệt, tuy vậy nàng ta lại hết sức tịch mịch,

tràn đầy tâm sự không chịu bộc lộ, rốt cuộc kết thành tính cách tự ái tự kiêu. Loại người này một khi đã nhận định chuyện gì, thì vài ba câu nói hay mấy lời giải thích không thể thay đổi được gì đâu! Ta trước đây đã thất bại một lần trong chuyện của Trác Kiều, bây giờ không muốn lặp lại nữa nên đã đặc biệt chuẩn bị cẩn thận, cùng nàng trao đổi những điều tâm đắc trong cuộc sống, trước tiên tranh thủ hảo cảm của nàng, để sau khi nàng ta tin tưởng và thông cảm mới đề cập đến chuyện của các người được."

Hai gã nhớ rằng y có bản lĩnh viết cả quyển sách để tả về một lá trà, đương nhiên là không hoài nghi y có khả năng kể chuyện về cuộc sống, khiến người nghe có cảm giác mới lạ như cây gập gió xuân.

Tống Sư Đạo cười rồi nói tiếp: "Không cần lo lắng! Việc này cứ để ta gánh cho! Ta đã hẹn nàng ngày mai gặp lại, hiện tại ta còn muốn qua hai chợ lớn ở Trường An tìm xem có thứ gì đáng mặt lễ vật để ngày mai tặng nàng lấy lòng mới được!"

Từ Tử Lăng cùng Khấu Trọng nhìn nhau, trong lòng chợt thấy vui, trước giờ bọn gã không ngừng lo lắng Tống Sư Đạo vì si tình sẽ trở lại tiểu cốc sống suốt đời bên cạnh mộ của Phó Quân Sước. Đúng là vô tâm trông liễu liễu xanh um, bây giờ y bất chợt nảy sinh ngưỡng mộ và hứng thú đối với Thương Tú Tuần rồi. Có thể ban đầu Tống Sư Đạo nghĩ là mình vì bằng hữu mà ra sức, nhưng trong quá trình tranh thủ hảo cảm của Thương Tú Tuần, y chợt phát hiện ra nàng quả thật hết sức thu hút. Hơn nữa hai người cùng xuất thân thế gia đại tộc, chuyện gì cũng tinh tế tỉ mỉ, nên càng dễ dàng thân thiết và dễ đồng cảm với nhau hơn là giữa y và Phó Quân Sước.

Tống Sư Đạo không để ý đến thần tình trong mắt bọn gã, hai mắt chăm chú nhìn ráng chiều ở phía tây, ánh mặt trời chiếu vào đồ rực, ung dung nói: "À, nên mua một bộ y phục Ba Tư thêu hoa Uất kim hương, khoác trên người nàng khẳng định hết sức tuyệt vời!"

Lúc này Lôi Cửu Chỉ cùng Nhậm Tuấn cũng đến, Nhậm Tuấn lần đầu tiên đóng vai Tư Đồ Phúc Vinh đã thành công vang dội, nên tràn đầy hưng phấn tự tin.

Khấu Trọng đem chuyện Lý Uyên là kẻ trộm bức họa cho đến việc Nhĩ Văn Hoán lung lạc bọn gã ra sao, nhất nhất kể lại, cuối cùng nói: "Cho đến bây giờ tất cả đều thuận lợi, cho nên bọn ta cần phải cẩn thận!"

Lôi Cửu Chỉ nói: "Bọn ta hết sức khâm phục Tống lão đệ dưới lốt Thân Văn Giang, chỉ cần nhìn thoáng qua, không chỉ phát hiện tác phẩm giả mạo Triển Tử Kiên, mà còn nói luôn là ai đã làm ra, theo ta thì cả Thân Văn Giang cũng không có bản lĩnh đó!"

Tống Sư Đạo khiêm tốn đáp: “Đó là ta may mắn đó thôi, thứ nhất tại hàn xá có bức Du Xuân đồ, nguyên tác của Triển Tử Kiền, thứ nhì do có câu Bắc Đổng Nam Triển, Đổng tức Đổng Bá Nhân, còn Triển tức Triển Tử Kiền, hấn và bọn ta đều là người phương Nam, dĩ nhiên có nhiều điều thân thuộc hơn. Triển Tử Kiền tuy nổi danh nhờ vào vẽ chân dung, nhưng thành tựu lớn nhất lại là vẽ phong cảnh. Trước đây hấn vẽ phong cảnh để làm bối cảnh cho nhân vật, về sau phong cảnh lại là chính đề còn nhân vật chỉ là phụ, điểm xuyên thêm cho phong cảnh mà thôi. Vốn nghe ‘Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ’ chính là tác phẩm chỉ thuần về phong cảnh, mang ý nghĩa hết sức quan trọng trong lịch sử thi họa. Nếu đúng là bản nguyên tác thì quý giá không kém kỳ trân dị bảo.”

Khấu Trọng gật đầu đáp: “Hèn chi Lý Uyên bắt chấp thủ đoạn giành lấy bức họa để tặng mỹ nhân.”

Lôi Cửu Chỉ cười kỳ quái thốt: “Nói không chừng Thân gia ngày mai sẽ được gọi nhập cung kiến giá. Chỉ tiếc là các người không trông thấy tình huống khi này, cứ mỗi một câu nói của Thân gia, họ Tiều lại gật đầu một cái, sau này trở về, bảo đảm hấn phải ôm cái cổ đau để mà kể lại hết các lời bình luận của Thân gia cho Lý Uyên nghe!”

Tống Sư Đạo cười nói: “Lôi đại ca quá khoa trương rồi!”

Nhậm Tuấn không nhịn được hỏi: “Bước tiếp theo chúng ta làm gì?”

Từ Tử Lăng nói: “Bọn ta cần phải kiên nhẫn chờ đợi. Trước tiên chờ Khấu Trọng đi gặp lão gia trở về, ta đi gặp Hầu Hi Bạch xong cũng về ngay, sau đó bọn ta dưới thân phận Thái Hành Song Kiệt lại đi gặp Nhị Văn Hoán để tung hỏa mù, nắm rõ tình hình hiện tại mới có thể quyết định hành động kế tiếp được.”

oOo

Khấu Trọng khẳng định không có người theo dõi, mới khoa chân bước vào quán cơm, Đỗ Phục Uy ngồi một mình trong góc, dưới hai hàng chân mày là đôi mắt sắc bén nhìn gã chằm chằm.

Gã đến ngồi xuống bên cạnh lão, trong lòng nhiệt khí nổi lên, thốt: “Lão gia, là hài nhi, Tiểu Trọng!”

Đỗ Phục Uy chấn động nói: “Thật sự là Trọng nhi rồi!”, rồi tìm tay gã dưới gầm bàn, đôi tay xiết chặt.

Khẩu Trọng cảm thấy cổ họng như có gì vướng nghẹn, khó thốt thành lời. Cảm giác sâu sắc xâm chiếm tâm thần, gật đầu đáp: “Thật sự là hài nhi, lão gia!”

Đỗ Phục Uy dùng sức xiết chặt tay gã, thấp giọng nói: “Trọng nhi đến Trường An làm gì? Ta sợ sẽ vĩnh viễn mất hài nhi một lần nữa.”

Lúc này mới buông tay gã ra.

Khẩu Trọng giải thích các sự kiện chính, cười khỏ nói: “Lạc Dương tiêu rồi! Bây giờ con chỉ còn thử cố gắng xem có chiếm được Giang Đô hay không, nếu không tất cả đều kết thúc.”

Đỗ Phục Uy chán nản thở dài một hơi, nói: “Tại sao năm đó Trọng nhi không chấp nhận hảo ý của ta, kế thừa Giang Hoài quân, nếu như vậy ta đã không trở nên tâm tàn ý lạnh, phải đầu hàng Lý phiệt, mà hài nhi hôm nay cũng không phải khốn khổ thế này!”

Khẩu Trọng an ủi lão: “Một ngày mà Khẩu Trọng chưa chết thì Lý Thế Dân chưa thể gọi là thắng được!”

Đỗ Phục Uy trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng thốt: “Tử Lăng có nhờ ta một chuyện, là tìm một kẻ có vai vế để chống lưng, người này các ngươi cũng có biết, hẳn ta lại rất có hảo cảm với các ngươi.”

Khẩu Trọng lấy làm lạ: “Hài nhi không ngờ ở Trường An lại có người như vậy!”

Đỗ Phục Uy đáp: “Hẳn ta không phải là người Trường An, thật ra còn là bằng hữu giang hồ trước kia của Lý Uyên nữa, cũng là người mà Đại Tiền Hồ Phật hết sức tôn kính, thậm chí những kẻ cùng hung cực ác trên giang hồ cũng ít nhiều nể mặt hẳn nữa!”

Khẩu Trọng vò đầu hỏi lại: “Thật ra là ai vậy?”

Đỗ Phục Uy đáp: “Chính là Âu Dương Hy Di!”

Khẩu Trọng giật mình: “Không ngờ là ông ta! Lão nhân gia không phải đang ẩn cư danh sơn, không muốn xuất thế sao? Sao lại đến Trường An?”

Đỗ Phục Uy đáp: “Hẳn không phải tự bản thân mình muốn đến Trường An, mà là Lý Uyên thành tâm cung thỉnh xuống núi để làm thuyết khách đi gặp nhạc phụ của Trọng nhi, kêu gọi đừng ủng hộ hài nhi nữa. Còn ra điều kiện là chỉ cần Thiên Dao Tổng Khuyết còn tại thế, Lý gia sẽ không bước vào Lĩnh Nam nữa bước, Tổng Khuyết cũng không cần hướng về Lý Uyên mà xưng thần! Còn nếu Tổng Khuyết qua đời, Đường thất sẽ phong cho người kế thừa

tước Trấn Nam Công. Ngoài điều kiện đó ra, còn bao gồm cả Đường thất phải bảo tồn dòng Hán tộc, vạch rõ giới tuyến với người Đột Quyết.”

Khấu Trọng hít vào một hơi lạnh, nói: “Đây quả là một điều kiện ưu đãi phi thường!”

Đỗ Phục Uy thốt: “Thiên hạ có ai mà không sợ Tống Khuyết? Tống Khuyết thêm vào Trọng nhi của ta, hà hà!”

Khấu Trọng nhớ lại tình trạng hiện tại, cười khố nói: “Lão gia không cần khích lệ hài nhi đâu. Ôi!”, bỗng nhú mày nói: “Âu Dương Hy Di thân phận cực cao, dẫu ông ta chịu hậu thuẫn cho Tư Đồ Phúc Vinh, chỉ sợ người ta sẽ sinh nghi, không thể kéo Âu Dương Hy Di và Tư Đồ Phúc Vinh hai người đó vào cùng rọ được!”

Đỗ Phục Uy không nén được cười: “Cùng tắc biến, biến tắc thông. Biện pháp phải do các người nghĩ ra thôi! Âu Dương Hy Di và Hồ Phật hai người có quan hệ không tầm thường. Hồ Phật cũng rất tin tưởng Âu Dương Hy Di. Nếu như Âu Dương Hy Di vạch rõ thân phận của Trì Sanh Xuân, Hồ Phật sẽ vì sợ họa sát thân mà không chịu gả con gái cho hắn!”

Khấu Trọng thở dài: “Tình huống mà phát triển như vậy, đại kế đối phó với Trì Sanh Xuân của bọn ta khẳng định sẽ tiêu tủng rồi. Nếu như Hồ Phật thông báo cho Lý Uyên, thì tình huống sẽ không thể nào khống chế được nữa.”

Đỗ Phục Uy nói: “Cho nên các người phải tính toán biện pháp thích hợp. Âu Dương Hy Di ngày mốt lên đường về phương Nam, ta có thể an bài cho các người bí mật hội diện.”

Một tia sáng đột nhiên lóe lên trong đầu Khấu Trọng, gã kêu lên: “Có lý!”

- o O o -